



Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ **Zawiadomienie dotyczące tymczasowego stosowania Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony** 1

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1798 z dnia 2 czerwca 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 w odniesieniu do szczegółowych wymogów dotyczących składu i informacji w odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała ⁽¹⁾** 2
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1799 z dnia 12 czerwca 2017 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do wyłączenia niektórych banków centralnych państw trzecich zawierających transakcje w ramach wykonywania polityki pieniężnej, operacji walutowych i polityki stabilności finansowej spod wymogów przejrzystości przed- i posttransakcyjnej ⁽¹⁾** 11
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1800 z dnia 29 czerwca 2017 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 151/2013 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾** 14
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/1801 z dnia 13 lipca 2017 r. w sprawie sprostowania niektórych wersji językowych rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2250 ustanawiającego plan w zakresie odrzutów dla niektórych połowów gatunków dennyh w Morzu Północnym i w wodach Unii rejonu ICES IIa** 18

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

DECYZJE

- ★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2017/1802 z dnia 28 września 2017 r. w sprawie mianowania szefa Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) (EUPOL COPPS/1/2017) 20

ZALECENIA

- ★ Zalecenie Komisji (UE) 2017/1803 z dnia 3 października 2017 r. w sprawie usprawnienia legalnych dróg migracji dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej (*notyfikowana jako dokument nr C(2017) 6504*) 21
- ★ Zalecenie Komisji (UE) 2017/1804 z dnia 3 października 2017 r. dotyczące wdrożenia przepisów kodeksu granicznego Schengen dotyczących tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych w strefie Schengen 25
- ★ Zalecenie Komisji (UE) 2017/1805 z dnia 3 października 2017 r. w sprawie profesjonalizacji zamówień publicznych – Budowanie struktur na potrzeby profesjonalizacji zamówień publicznych ⁽¹⁾ 28

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Zawiadomienie dotyczące tymczasowego stosowania Umowy o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony

Umowa o dialogu politycznym i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Kuby, z drugiej strony ⁽¹⁾, podpisana w Brukseli dnia 12 grudnia 2016 r. jest, zgodnie z jej art. 86 ust. 3, tymczasowo stosowana od dnia 1 listopada 2017 r. Na podstawie art. 3 decyzji Rady z dnia 6 grudnia 2016 r. w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania umowy, między Unią a Republiką Kuby stosuje się tymczasowo – lecz jedynie w zakresie obejmującym kwestie należące do kompetencji Unii, w tym kwestie należące do kompetencji Unii celem określenia i realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – następujące części umowy:

- część I do IV oraz
- część V, w zakresie, w jakim znajdujące się tam postanowienia ograniczają się do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie tymczasowego stosowania Umowy.

Niezależnie od art. 3 akapit pierwszy następujących artykułów nie stosuje się na zasadzie tymczasowości:

- art. 29,
- art. 35,
- art. 55, w zakresie, w jakim dotyczy on współpracy w dziedzinie transportu morskiego,
- art. 58,
- art. 71, w zakresie, w jakim dotyczy on bezpieczeństwa granic oraz
- art. 73, w zakresie, w jakim dotyczy on współpracy w ramach oznaczeń geograficznych innych niż rolnicze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 I z 13.12.2016 s. 1.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1798

z dnia 2 czerwca 2017 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 w odniesieniu do szczegółowych wymogów dotyczących składu i informacji w odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylające dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1 lit. a), c) i d),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie Komisji 96/8/WE ⁽²⁾ ustanowiono zharmonizowane przepisy dotyczące żywności przeznaczonej do użycia w dietach o obniżonej energetyczności w celu redukcji masy ciała i obejmuje ona swoim zakresem produkty zdefiniowane w rozporządzeniu (UE) nr 609/2013 jako środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 609/2013 uchyla dyrektywę 96/8/WE i ustanawia ogólne wymogi dotyczące składu i informacji w odniesieniu do różnych kategorii żywności, w tym produktów określonych jako środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała. W celu umożliwienia Komisji wywiązania się z jej zobowiązania do przyjęcia wymogów szczegółowych dotyczących składu i informacji w odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, należy oprzeć się na przepisach dyrektywy 96/8/WE, gdyż przepisy te w zadowalający sposób zapewniają swobodny przepływ żywności prezentowanej jako środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, gwarantując jednocześnie wysoki poziom ochrony zdrowia publicznego.
- (3) Środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, jest złożonym produktem opracowanym specjalnie dla dorosłych osób z nadwagą lub otyłością, które dążą do redukcji masy ciała. Zasadniczy skład środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, musi spełniać dzienne wymogi żywieniowe zdrowych osób dorosłych z nadwagą lub otyłością w ramach diet o obniżonej energetyczności, zgodnie z ogólnie przyjętymi danymi naukowymi.
- (4) Aby zapewnić bezpieczeństwo i stosowność środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, należy określić szczegółowe wymogi dotyczące ich składu, w tym wymogi dotyczące wartości energetycznej oraz zawartości makroskładników i mikroskładników odżywczych. Wymogi te należy określić w oparciu o najnowszą opinię Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) ⁽³⁾ na ten temat.
- (5) Aby zapewnić innowację i rozwój produktów, należy umożliwić nieobowiązkowe dodawanie do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, składników nieobjętych szczegółowymi wymogami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, ze szczególnym uwzględnieniem błonnika pokarmowego. Wszystkie składniki wykorzystywane do produkcji środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, powinny być stosowne dla zdrowych dorosłych osób z nadwagą lub

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 35.

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 96/8/WE z dnia 26 lutego 1996 r. w sprawie żywności przeznaczonej do użycia w dietach o obniżonej energetyczności (Dz.U. L 55 z 6.3.1996, s. 22).

⁽³⁾ Panel EFSA NDA (panel EFSA ds. produktów dietetycznych, żywienia i alergii), 2015 r. Opinia naukowa w sprawie zasadniczego składu środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, *Dziennik EFSA* 2015;13(1):3957, EFSA NDA (panel EFSA ds. produktów dietetycznych, żywienia i alergii), 2016 r. Opinia naukowa w sprawie referencyjnych wartości żywieniowych dotyczących choliny, *Dziennik EFSA* 2016;14(8):4484.

otyłością, a ich stosowność należy wykazać w razie konieczności w drodze stosownych badań. Podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze są odpowiedzialne za wykazanie takiej stosowności, a właściwe organy krajowe sprawdzają ją, rozpatrując indywidualne przypadki.

- (6) Środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, muszą być zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011⁽¹⁾. Aby uwzględnić specyficzny charakter środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, w stosownych przypadkach należy przewidzieć uzupełnienia do tych przepisów ogólnych oraz wyjątki od nich.
- (7) Ważne jest, aby informacja o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, była zgłaszana w celu zagwarantowania ich prawidłowego stosowania zarówno przez zdrowe dorosłe osoby z nadwagą lub otyłością spożywające dane produkty, jak i przez pracowników służby zdrowia, którzy w niektórych przypadkach mogą udzielać informacji na temat ich stosowności. Aby zatem zapewnić pełniejsze informacje, w informacji o wartości odżywczej należy zawrzeć więcej szczegółów niż jest to wymagane rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011. Ponadto obowiązek zgłaszania informacji o wartości odżywczej powinien dotyczyć wszystkich środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, niezależnie od wielkości opakowania lub pojemnika, i w związku z tym zwolnienie przewidziane w pkt 18 załącznika V do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 nie powinno mieć zastosowania.
- (8) W celu zapewnienia odpowiednich informacji i ułatwienia porównywania produktów informacja o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, powinna być wyrażona w przeliczeniu na porcję lub jednostkową ilość żywności oraz na dzienną dawkę pokarmową. Ponadto informacje te powinny odnosić się do produktu gotowego do spożycia po przygotowaniu zgodnie z instrukcjami producenta.
- (9) W art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 znajduje się wykaz zawierający ograniczoną liczbę składników odżywczych, które można włączać na zasadzie dobrowolności do informacji o wartości odżywczej żywności. Załącznik do rozporządzenia (UE) nr 609/2013 zawiera wykaz substancji, które mogą być dodawane do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, z których niektóre nie są objęte art. 30 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011. W celu zapewnienia jasności prawa należy wyraźnie określić, że do informacji o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, można dodawać informacje o tych substancjach. Ponadto w niektórych przypadkach dla konsumentów i pracowników służby zdrowia użyteczne byłyby bardziej szczegółowe informacje dotyczące węglowodanów i tłuszczów znajdujących się w produkcie. Należy zatem zezwolić podmiotom prowadzącym przedsiębiorstwa spożywcze na podawanie takich informacji na zasadzie dobrowolności.
- (10) Zdrowe dorosłe osoby z nadwagą lub otyłością mogą mieć inne potrzeby żywieniowe niż ogół ludności. Ponadto środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, to środek spożywczy, który w pełni zastępuje całodzienną dietę. Z tych względów informacja żywieniowa dotycząca wartości energetycznej i ilości składników odżywczych w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, wyrażana jako wartość procentowa dziennych referencyjnych wartości spożycia określonych dla ogólnej populacji w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011, wprowadzałaby konsumentów w błąd, a zatem nie powinna być dozwolona.
- (11) Oświadczenia odnoszące się do „bardzo niskiej” lub „niskiej” wartości energetycznej środka spożywczego zastępującego całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, mogą dostarczyć konsumentom użytecznych informacji. W związku z tym należy ustanowić przepisy dotyczące takich dobrowolnych oświadczeń.
- (12) Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne są narzędziami promocyjnymi stosowanymi na zasadzie dobrowolności przez podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze w komunikacji handlowej, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾. Ze względu na szczególną rolę środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, stosowanie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych w odniesieniu do takich produktów nie powinno być dozwolone. Biorąc jednak pod uwagę, że informacje na temat obecności błonnika pokarmowego w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, mogą być przydatne dla konsumentów, należy ustanowić przepis umożliwiający pod pewnymi warunkami składanie oświadczeń żywieniowych na temat dodania błonnika pokarmowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9).

- (13) W dyrektywie 96/8/WE zawarto wymóg dotyczący dodawania błonnika pokarmowego do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała. Ze względu na brak dowodów naukowych na ten temat Urząd w swojej ostatniej opinii nie był w stanie ustalić minimalnej zawartości błonnika pokarmowego. Z tych powodów należy utrzymać minimalną ilość błonnika pokarmowego wymaganą na mocy dyrektywy 96/8/WE, w przypadkach gdy jest on dodawany do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała.
- (14) Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ państwa członkowskie muszą wprowadzać w życie prawo żywnościowe, a także monitorować i kontrolować przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz wymogów na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W związku z powyższym, aby ułatwić skuteczne oficjalne monitorowanie środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze wprowadzające takie środki do obrotu powinny przekazać właściwym organom krajowym wzór stosowanej etykiety oraz wszystkie odpowiednie informacje uznane za niezbędne przez właściwe organy na potrzeby wykazania zgodności z niniejszym rozporządzeniem, chyba że państwa członkowskie posiadają inny skuteczny system monitorowania.
- (15) Aby umożliwić podmiotom prowadzącym przedsiębiorstwa spożywcze dostosowanie się do nowych wymogów, co może wiązać się z technicznym dostosowaniem procesu wytwarzania odnośnych produktów, niniejsze rozporządzenie należy stosować od daty następującej pięć lat po dacie jego wejścia w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się szczegółowe wymogi w odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała:

- a) wymogi dotyczące składu;
- b) wymogi dotyczące etykietowania, prezentacji i reklamy;
- c) wymogi dotyczące powiadamiania w związku z wprowadzaniem produktu do obrotu.

Artykuł 2

Wprowadzanie do obrotu

1. Nazwa produktu, pod którą żywność objęta art. 2 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 609/2013 jest wprowadzana do obrotu, to „środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała”.
2. Środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, może być wprowadzana na rynek wyłącznie w przypadku, gdy jest zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Wymogi dotyczące składu

1. Środek spożywczy zastępujący całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, musi być zgodny z wymogami dotyczącymi składu określonymi w załączniku I, z uwzględnieniem specyfikacji zawartych w załączniku II.
2. Wymogi dotyczące składu określone w załączniku I mają zastosowanie do żywności gotowej do użycia, sprzedawanej jako taka lub po przygotowaniu zgodnie z instrukcjami producenta.
3. Środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, mogą zawierać składniki inne niż substancje wymienione w załączniku I tylko wtedy, jeśli ich stosowność została stwierdzona w oparciu o ogólnie przyjęte dane naukowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

Artykuł 4

Szczegółowe wymogi dotyczące informacji na temat żywności

1. Oprócz obowiązkowych danych szczegółowych wymienionych w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe w odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, są następujące:

- a) informację, że produkt przeznaczony jest wyłącznie dla zdrowych dorosłych osób z nadwagą lub otyłością, które dążą do redukcji masy ciała;
- b) informację, że produkt nie powinien być stosowany przez kobiety w ciąży, kobiety karmiące, młodzież ani osoby cierpiące na schorzenia bez zasięgnięcia porady pracownika służby zdrowia;
- c) informację, że należy przyjmować odpowiednią ilość płynów w ciągu dnia;
- d) informację, że produkt dostarcza wszystkich niezbędnych składników odżywczych w odpowiedniej ilości dziennej przy stosowaniu go zgodnie z instrukcją stosowania;
- e) informację, że produkt nie powinien być stosowany przez zdrowe osoby z nadwagą lub otyłością bez konsultacji z pracownikiem służby zdrowia dłużej niż nieprzerwanie przez osiem tygodni lub wielokrotnie przez okresy krótsze;
- f) w stosownych przypadkach wskazówki dotyczące właściwego przygotowania oraz informację, że należy postępować zgodnie z tymi wskazówkami;
- g) jeśli produkt stosowany zgodnie z zaleceniami producenta dostarcza dzienną dawkę polioli przekraczającą 20 g – stwierdzenie, że produkt ten może mieć działanie przeczyszczające;
- h) jeżeli do produktu nie dodano błonnika pokarmowego – stwierdzenie, że należy zasięgnąć porady pracownika służby zdrowia na temat możliwości uzupełnienia produktu błonnikiem pokarmowym.

2. Jeśli obowiązkowe dane szczegółowe wymienione w ust. 1 znajdują się na opakowaniu lub na załączonej do niego etykietce, muszą być one określone w taki sposób, aby spełniały wymagania określone w art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

3. Etykietowanie, prezentacja i reklama środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie zawierają żadnego odniesienia do tego, jak szybka lub jak znaczna może być redukcja masy ciała wynikająca ze stosowania tych środków.

Artykuł 5

Szczegółowe wymogi dotyczące informacji o wartości odżywczej

1. Oprócz informacji, o których mowa w art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, w obowiązkowej informacji o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, wskazuje się ilości każdego składnika mineralnego i każdej witaminy wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia znajdujących się w danym produkcie.

Obowiązkowa informacja o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, obejmuje również ilości choliny oraz błonnika pokarmowego, jeżeli został dodany.

2. Oprócz elementów, o których mowa w art. 30 ust. 2 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, obowiązkową informację o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, można uzupełnić przez podanie:

- a) ilości składników tłuszczu i węglowodanów;
- b) ilości którejkolwiek z substancji wymienionych w załączniku do rozporządzenia (UE) nr 609/2013, w przypadku gdy informacja ta nie jest objęta zakresem ust. 1 niniejszego artykułu;
- c) ilości którejkolwiek z substancji dodanych do produktu na podstawie art. 3 ust. 3.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 30 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 elementy zawarte w obowiązkowej informacji o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie są powtarzane na etykiecie.
4. Informacja o wartości odżywczej jest obowiązkowa w odniesieniu do wszystkich środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, niezależnie od wielkości największej powierzchni opakowania lub pojemnika.
5. Wszystkie składniki odżywcze wymienione w informacji o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, muszą spełniać wymogi ustanowione w art. 31–35 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.
6. Na zasadzie odstępstwa od art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 2 i art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 wartość energetyczną i ilości składników odżywczych środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, wyraża się w przeliczeniu na dzienną dawkę pokarmową oraz na porcję lub jednostkową ilość produktu gotowego do spożycia po przygotowaniu zgodnie z instrukcjami producenta. W stosownych przypadkach informacje mogą dodatkowo uwzględniać wartości dla 100 g lub 100 ml żywności w postaci dostępnej w sprzedaży.
7. Na zasadzie odstępstwa od art. 32 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011 wartości energetycznej i ilości składników odżywczych środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie wyraża się jako wartości procentowej referencyjnych wartości spożycia określonych w załączniku XIII do wspomnianego rozporządzenia.
8. Dane szczegółowe zawarte w informacji o wartości odżywczej środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, które nie zostały wymienione w załączniku XV do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, podaje się pod najodpowiedniejszą pozycją tego załącznika, do której te dane szczegółowe należą lub są jej składnikami.

Dane szczegółowe niewymienione w załączniku XV do rozporządzenia (UE) nr 1169/2011, które nie należą do żadnej pozycji tego załącznika ani nie są jej składnikiem, podaje się w informacji o wartości odżywczej po ostatniej pozycji z tego załącznika.

Informację dotyczącą ilości sodu zamieszcza się wraz z informacjami o innych składnikach mineralnych i można ją powtórzyć obok informacji dotyczącej ilości soli w następującej formie: „Sól: X g (z czego sód: Y mg)”.
9. Oświadczenie „dieta bardzo niskokaloryczna” może być stosowane w przypadku środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, pod warunkiem że wartość energetyczna produktu wynosi poniżej 3 360 kJ/dzień (800 kcal/dzień).
10. Oświadczenie „dieta niskokaloryczna” może być stosowane w przypadku środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, pod warunkiem że wartość energetyczna produktu wynosi między 3 360 kJ/dzień (800 kcal/dzień) a 5 040 kJ/dzień (1 200 kcal/dzień).

Artykuł 6

Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne

1. W odniesieniu do środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie stosuje się oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 oświadczenie żywieniowe „z dodatkiem błonnika” może być stosowane w przypadku środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, pod warunkiem że zawartość błonnika pokarmowego w produkcie wynosi nie mniej niż 10 g.

Artykuł 7

Powiadomienie

Przy wprowadzaniu do obrotu środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze powiadamia właściwy organ każdego państwa członkowskiego, w którym dany produkt jest wprowadzany do obrotu, o informacji znajdującej się na etykiecie, wysyłając mu wzór etykiety stosowanej dla danego produktu, oraz o każdej innej informacji, której właściwy organ może zasadnie żądać w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem, chyba że państwo członkowskie zwolni ten podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze z tego obowiązku w ramach krajowego systemu gwarantującego skuteczne urzędowe monitorowanie danego produktu.

Artykuł 8

Odniesienia do dyrektywy 96/8/WE

Odniesienia do dyrektywy 96/8/WE w innych aktach są traktowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 27 października 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 2 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wymogi dotyczące składu, o których mowa w art. 3

1. WARTOŚĆ ENERGETYCZNA

Wartość energetyczna dostarczana przez środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, wynosi nie mniej niż 2 510 kJ (600 kcal) oraz co najwyżej 5 020 kJ (1 200 kcal) w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

2. BIAŁKO

2.1. Zawartość białka w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie może być mniejsza niż 75 g ani przekraczać 105 g w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

2.2. Do celów pkt 2.1 „białko” należy rozumieć jako białko, którego skorygowany wskaźnik strawności aminokwasów białek wynosi 1,0 w porównaniu z białkiem wzorcowym określonym w załączniku II.

2.3. Aminokwasy mogą być dodawane jedynie w celu poprawienia wartości odżywczej białek zawartych w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, i wyłącznie w proporcjach niezbędnych dla osiągnięcia tego celu.

3. CHOLINA

Zawartość choliny w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie może być mniejsza niż 400 mg w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

4. TŁUSZCZE

4.1. **Kwas linolowy**

Zawartość kwasu linolowego w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie może być mniejsza niż 11 g w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

4.2. **Kwas alfa-linolenowy**

Zawartość kwasu alfa-linolenowego w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie może być mniejsza niż 1,4 g w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

5. WĘGLOWODANY

Zawartość węglowodanów w środkach spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie może być mniejsza niż 30 g w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

6. WITAMINY I SKŁADNIKI MINERALNE

Środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, dostarczają witaminy i składniki mineralne co najmniej w ilości wymienionej w tabeli 1 w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

Środki spożywcze zastępujące całodzienną dietę, do kontroli masy ciała, nie mogą zawierać więcej niż 250 mg magnezu w odniesieniu do całkowitej dziennej dawki pokarmowej.

Tabela 1

Witamina A	($\mu\text{g RE}^{(1)}$)	700
Witamina D	(μg)	10
Witamina E ⁽²⁾	(mg)	10

Witamina C	(mg)	110
Witamina K	(µg)	70
Tiamina	(mg)	0,8
Ryboflawina	(mg)	1,6
Niacyna	(mg-NE ⁽³⁾)	17
Witamina B ₆	(mg)	1,6
Foliany	(µg-DFE ⁽⁴⁾)	330
Witamina B ₁₂	(µg)	3
Biotyna	(µg)	40
Kwas pantotenowy	(mg)	5
Wapń	(mg)	950
Fosfor	(mg)	730
Potas	(g)	3,1
Żelazo	(mg)	9
Cynk	(mg)	9,4
Miedź	(mg)	1,1
Jod	(µg)	150
Molibden	(µg)	65
Selen	(µg)	70
Sód	(mg)	575
Magnez	(mg)	150
Mangan	(mg)	3
Chlorki	(mg)	830

⁽¹⁾ Równoważniki retinolu

⁽²⁾ Aktywność witaminy E jako RRR- α - tokoferolu.

⁽³⁾ Równoważniki niacyny

⁽⁴⁾ Równoważniki folianów w diecie: 1 µg DFE = 1 µg folianów z żywności = 0,6 µg kwasu foliowego ze źródła spożywczego zastępującego całodzienną dietę, do kontroli masy ciała.

ZAŁĄCZNIK II

Schemat wymagań dotyczących aminokwasów ⁽¹⁾

	g/100 g białek
Cystyna + metionina	2,2
Histydyna	1,5
Izoleucyna	3,0
Leucyna	5,9
Lizyna	4,5
Fenylalanina + tyrozyna	3,8
Treonina	2,3
Tryptofan	0,6
Walina	3,9

(¹) Światowa Organizacja Zdrowia/Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa/Uniwersytet Narodów Zjednoczonych), 2007 r. „Protein and amino acid requirements in human nutrition” (Wymogi żywieniowe w zakresie białek i aminokwasów w żywieniu ludzi). Sprawozdanie ze wspólnych konsultacji ekspertów WHO/FAO/UNU. (WHO Technical Report Series, 935, 284 s.).

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1799

z dnia 12 czerwca 2017 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 w odniesieniu do wyłączenia niektórych banków centralnych państw trzecich zawierających transakcje w ramach wykonywania polityki pieniężnej, operacji walutowych i polityki stabilności finansowej spod wymogów przejrzystości przed- i posttransakcyjnej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Transakcje, w których w charakterze kontrahentów występują członkowie Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), są wyłączone spod wymogów dotyczących przejrzystości zgodnie z art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, o ile transakcje te są realizowane w ramach wykonywania polityki pieniężnej, operacji walutowych lub polityki stabilności finansowej.
- (2) To wyłączenie z zakresu stosowania rozporządzenia (UE) nr 600/2014 może – zgodnie z art. 1 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 – zostać rozszerzone na banki centralne państw trzecich, jak również na Bank Rozrachunków Międzynarodowych, który do celów wspomnianego wyłączenia uznaje się za bank centralny państwa trzeciego na mocy art. 1 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, po spełnieniu przez nie odpowiednich wymogów. W tym celu Komisja opracowała i przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę traktowania – w wymiarze międzynarodowym – banków centralnych w państwach trzecich. W sprawozdaniu tym zawarto analizę sposobu traktowania banków centralnych, w tym członków ESBC, na gruncie ram prawnych państw trzecich oraz potencjalnego wpływu, jaki wymogi obowiązkowego ujawniania w Unii mogą wywierać na transakcje przeprowadzane przez banki centralne państw trzecich. W świetle wspomnianej analizy w sprawozdaniu stwierdzono, że konieczne jest zwolnienie szeregu banków centralnych państw trzecich z obowiązków w zakresie przejrzystości transakcyjnej przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014, a zatem uznano również zasadność rozszerzenia omawianego wyłączenia na banki centralne tych państw trzecich.
- (3) Wykaz objętych wyłączeniem banków centralnych państw trzecich określony w niniejszym rozporządzeniu należy poddać w stosownych przypadkach przeglądowi, w tym w celu rozszerzenia, w razie potrzeby, wyłączenia na inne banki centralne państw trzecich, których dotychczas nie uwzględniono we wspomnianym wykazie, lub w celu usunięcia tych podmiotów publicznych z tego wykazu.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Grupy Ekspertów Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Objęte wyłączeniem banki centralne państw trzecich

(Art. 1 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 600/2014)

Przepisy art. 1 ust. 6 i art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 600/2014 stosuje się do Banku Rozrachunków Międzynarodowych i banków centralnych państw trzecich wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wejście w życieNiniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Australia:
 - Bank Rezerw Australii;
 2. Brazylia:
 - Bank Centralny Brazylii;
 3. Kanada:
 - Bank Kanady;
 4. Specjalny region administracyjny Hongkong:
 - Urząd Monetarny Hongkongu;
 5. Indie:
 - Bank Rezerw Indii;
 6. Japonia:
 - Bank Japonii;
 7. Meksyk:
 - Bank Meksyku;
 8. Republika Korei:
 - Bank Korei;
 9. Singapur:
 - Urząd Monetarny Singapuru;
 10. Szwajcaria:
 - Narodowy Bank Szwajcarii;
 11. Turcja:
 - Bank Centralny Republiki Tureckiej;
 12. Stany Zjednoczone Ameryki:
 - System Rezerwy Federalnej;
 13. Bank Rozrachunków Międzynarodowych.
-

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1800

z dnia 29 czerwca 2017 r.

zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 151/2013 uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 81 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosowanie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 151/2013 ⁽²⁾ pozwoliło stwierdzić, że brak szczegółowych standardów dotyczących dostępu do danych oraz agregowania i porównywania danych prowadzi do strukturalnych uchybień. Brak ustandaryzowanych danych, jednolitej funkcjonalności oraz ustandaryzowanego formatu komunikatów stanowił przeszkodę w bezpośrednim i natychmiastowym dostępie do danych i – w konsekwencji – uniemożliwiał podmiotom, o których mowa w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, przeprowadzanie skutecznej oceny ryzyka systemowego, a tym samym wykonywanie ich odnośnych obowiązków i uprawnień.
- (2) W celu usunięcia tych przeszkód konieczna jest zmiana rozporządzenia delegowanego (UE) nr 151/2013 poprzez doprecyzowanie standardów operacyjnych niezbędnych do celów agregowania i porównywania danych z różnych repozytoriów transakcji, tak aby zapewnić podmiotom, o których mowa w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, możliwość dostępu do informacji niezbędnych im do wykonywania ich odnośnych obowiązków i uprawnień.
- (3) Aby umożliwić skuteczne i efektywne porównywanie i agregowanie danych z różnych repozytoriów transakcji, na potrzeby dostępu do danych oraz komunikacji między podmiotami, o których mowa w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, a repozytoriami transakcji powinny być wykorzystywane wzory w formacie XML i komunikaty XML opracowane zgodnie z metodyką ISO 20022. Nie powinno to jednak wykluczać możliwości osiągnięcia między repozytoriami transakcji a odpowiednimi podmiotami porozumienia przewidującego zapewnienie dostępu i prowadzenie komunikacji z wykorzystaniem innego – obok XML – formatu.
- (4) Wzory w formacie XML należy stosować do przekazywania danych odpowiednim podmiotom w sposób, który ułatwia ich agregację, natomiast komunikaty XML należy wykorzystywać w celu usprawnienia procesu wymiany danych między repozytoriami transakcji a odpowiednimi podmiotami. W rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 151/2013 nie wykluczono możliwości dodatkowego odrębnego stosowania wzorów w formatach innych niż XML, takich jak pliki w formacie csv (wartości rozdzielone przecinkiem) lub pliki tekstowe (txt), o ile umożliwiają one odpowiednim podmiotom wykonywanie swoich obowiązków i uprawnień. Repozytoriami transakcji należy zatem zezwolić na dalsze korzystanie z tych formatów obok – ale nigdy w zastępstwie – wzorów w formacie XML. Jako minimum wzory w formacie XML i komunikaty XML oparte o metodologię ISO 20022 należy stosować na potrzeby wszystkich sprawozdań wynikowych i wymian danych w celu zapewnienia porównywalności i agregacji danych z różnych repozytoriów transakcji.
- (5) Podmioty wymienione w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 mogą delegować na rzecz ESMA swoje zadania i kompetencje, w tym dostęp do danych zgłaszanych do repozytoriów transakcji, na mocy art. 28 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 ⁽³⁾. Skorzystanie z tego uprawnienia nie powinno w żadnym wypadku wpływać na spoczywający na repozytoriach transakcji obowiązek udzielenia podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do tych danych.
- (6) Aby zapewnić poufność, każdy rodzaj wymiany danych między repozytoriami transakcji a odpowiednimi podmiotami powinien być realizowany za pośrednictwem bezpiecznego połączenia maszyna-maszyna przy użyciu protokołów szyfrowania danych. W celu zapewnienia wspólnych minimalnych standardów wymiana

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 151/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających dane, które mają być publikowane i udostępniane przez repozytoria transakcji, a także standardy operacyjne dotyczące agregowania i porównywania danych oraz dostępu do tych danych (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 33).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

danych między repozytoriami transakcji a podmiotami wymienionymi w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 powinna przebiegać przy użyciu protokołu komunikacyjnego *SSH File Transfer Protocol* (SFTP). Nie powinno to jednak wykluczać możliwości osiągnięcia między repozytoriami transakcji a odpowiednimi podmiotami porozumienia przewidującego zestawianie bezpiecznego połączenia maszyna-maszyna przy użyciu dodatkowego – innego niż SFTP – kanału komunikacji. Repozytoriom transakcji należy zatem zezwolić na dalsze korzystanie z innych bezpiecznych połączeń maszyna-maszyna obok – ale nigdy w zastępstwie – protokołu SFTP.

- (7) Dane dotyczące aktualnego statusu transakcyjnego otwartych kontraktów pochodnych mają zasadnicze znaczenie dla monitorowania stabilności finansowej i ryzyka systemowego. Dlatego też odpowiednie podmioty powinny mieć dostęp do tych danych.
- (8) Należy ułatwić bezpośredni i natychmiastowy dostęp do konkretnych zbiorów danych, a zatem należy sformułować zestaw możliwych do zadawania w różnej konfiguracji zapytań *ad hoc* dotyczących stron transakcji, warunków ekonomicznych, klasyfikacji i identyfikacji kontraktu pochodnego, horyzontu czasowego realizacji, sprawozdawczości i terminu zapadalności oraz zdarzeń biznesowych i zdarzeń mających miejsce w trakcie cyklu życia kontraktu.
- (9) Terminy przekazywania danych odpowiednim podmiotom przez repozytoria transakcji należy ujednoczyć, aby usprawnić bezpośredni i natychmiastowy dostęp do danych przechowywanych w repozytoriach transakcji oraz umożliwić odpowiednim podmiotom i repozytoriom transakcji usprawnienie harmonogramu realizacji swoich wewnętrznych procesów przetwarzania danych.
- (10) Rozporządzenie delegowane (UE) nr 151/2013 należy zatem zmienić w celu doprecyzowania i poprawy ram operacyjnych regulujących dostęp, agregowanie i porównywanie danych z różnych repozytoriów transakcji.
- (11) Stosowanie przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu delegowanym należy odroczyć, aby ułatwić repozytoriom transakcji dostosowanie systemów do ustanowionych w nim specyfikacji.
- (12) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.
- (13) Zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 ESMA przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, oraz dokonał analizy potencjalnych kosztów i korzyści z nimi związanych. Konsultacje te pozwoliły ESMA poznać opinie właściwych organów oraz członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), które zostały przedstawione przez EBC. Dodatkowo ESMA zasięgnęła opinii Grupy Interesariuszy z Sektora Giełd i Papierów Wartościowych ustanowionej zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 151/2013

1. W art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Repozytorium transakcji zapewnia podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 bezpośredni i natychmiastowy dostęp – w tym również wówczas, gdy miało miejsce delegowanie zadań lub kompetencji zgodnie z art. 28 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 – do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych zgodnie z art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

Do celów akapitu pierwszego repozytorium transakcji stosuje format XML oraz wzór opracowany zgodnie z metodyką ISO 20022. Repozytorium transakcji może ponadto – po uzgodnieniu tej kwestii z zainteresowanym podmiotem – zapewnić dostęp do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych w innym wzajemnie uzgodnionym formacie.”;

b) skreśla się ust. 2.

2. W art. 5 dodaje się ust. 3–9 w brzmieniu:

„3. Repozytorium transakcji ustanawia i utrzymuje niezbędne rozwiązania techniczne umożliwiające podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 nawiązanie połączenia przy użyciu bezpiecznego interfejsu maszyna-maszyna w celu przesyłania zapytań o dane i otrzymywania danych.

Do celów akapitu pierwszego repozytorium transakcji stosuje protokół komunikacyjny *File Transfer Protocol SSH*. Repozytorium transakcji stosuje znormalizowane komunikaty XML opracowane zgodnie z metodyką ISO 20022 do celów komunikacji za pośrednictwem wspomnianego interfejsu. Repozytorium transakcji może ponadto – po uzgodnieniu tej kwestii z zainteresowanym podmiotem – zestawiać połączenie z zastosowaniem innego wzajemnie uzgodnionego protokołu.

4. Zgodnie z art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia repozytorium transakcji zapewnia podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 dostęp do następujących informacji:

- a) wszystkich zgłoszeń dotyczące kontraktów pochodnych;
- b) aktualnego statusu transakcyjnego kontraktów pochodnych, które nie osiągnęły terminu zapadalności lub które nie były przedmiotem zgłoszenia zawierającego wyszczególnienie rodzajów czynności »E«, »C«, »P« lub »Z«, o których mowa w polu 93 w tabeli 2 w załączniku do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1247/2012 (*).

5. Repozytorium transakcji ustanawia i utrzymuje niezbędne rozwiązania techniczne umożliwiające podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 ustanowienie z góry określonych okresowych zapytań pozwalających uzyskać dostęp do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych wyszczególnionych w ust. 4, co jest konieczne, aby umożliwić tym podmiotom wykonywanie ich obowiązków i uprawnień.

6. Na żądanie repozytorium transakcji zapewnia podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 dostęp do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych w oparciu o dowolną konfigurację poniższych pól zawartych w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1247/2012:

- a) znacznik czasu zgłoszenia;
- b) identyfikator kontrahenta dokonującego zgłoszenia;
- c) identyfikator drugiego kontrahenta;
- d) sektor przedsiębiorstw, w którym działa kontrahent dokonujący zgłoszenia;
- e) charakter kontrahenta dokonującego zgłoszenia;
- f) identyfikator brokera;
- g) identyfikator podmiotu dokonującego zgłoszenia;
- h) identyfikator beneficjenta;
- i) klasa aktywów;
- j) klasyfikacja produktu;
- k) identyfikator produktu;
- l) identyfikator instrumentu bazowego;
- m) miejsce realizacji transakcji;
- n) znacznik czasu realizacji transakcji;
- o) termin zapadalności;
- p) data rozwiązania;
- q) CCP; oraz
- r) rodzaj czynności.

7. Repozytorium transakcji ustanawia i utrzymuje zdolność techniczną do zapewnienia bezpośredniego i natychmiastowego dostępu do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych, których podmioty wymienione w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 potrzebują do wykonywania swoich uprawnień i obowiązków. Dostęp ten zapewnia się w następujący sposób:

- a) jeżeli podmiot wymieniony w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 wystąpi z wnioskiem o dostęp do szczegółowych informacji dotyczących otwartych kontraktów pochodnych lub kontraktów pochodnych, które osiągnęły termin zapadalności bądź w stosunku do których dokonano zgłoszeń zawierających wyszczególnienie rodzajów czynności »E«, »C«, »Z« lub »P«, o których mowa w polu 93 w tabeli 2 w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1247/2012, nie więcej niż rok przed datą wystąpienia ze wspomnianym wnioskiem, repozytorium transakcji realizuje ten wniosek nie później niż o godz. 12.00 czasu UTC pierwszego dnia kalendarzowego następującego po dniu, w którym wystąpiono z wnioskiem o dostęp;

- b) jeżeli podmiot wymieniony w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 wystąpi z wnioskiem o dostęp do szczegółowych informacji dotyczących kontraktów pochodnych, które osiągnęły termin zapadalności bądź w stosunku do których dokonano zgłoszeń zawierających wyszczególnienie rodzajów czynności »E«, »C«, »Z« lub »P«, o których mowa w polu 93 w tabeli 2 w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1247/2012, więcej niż rok przed datą wystąpienia ze wspomnianym wnioskiem, repozytorium transakcji realizuje ten wniosek nie później niż w terminie trzech dni roboczych od dnia, w którym wystąpiono z wnioskiem o dostęp;
- c) jeżeli wniosek o dostęp do danych, z którym wystąpił podmiot wymieniony w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, dotyczy kontraktów pochodnych wchodzących w zakres zarówno lit. a), jak i lit. b), repozytorium transakcji przekazuje szczegółowe informacje dotyczące tych kontraktów pochodnych nie później niż w terminie trzech dni roboczych od dnia, w którym wystąpiono z wnioskiem o dostęp.

8. Repozytorium transakcji potwierdza odbiór oraz weryfikuje poprawność i kompletność wszystkich wniosków o dostęp do danych, z którymi wystąpiły podmioty wymienione w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Powiadamia ono te podmioty o wyniku tej weryfikacji nie później niż sześćdziesiąt minut od przekazania wniosku.

9. Repozytorium transakcji stosuje podpis elektroniczny i protokoły szyfrowania danych w celu zapewnienia poufności, integralności i ochrony danych udostępnionych podmiotom wymienionym w art. 81 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

(*) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1247/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do formatu i częstotliwości dokonywania zgłoszeń dotyczących transakcji do repozytoriów transakcji zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 352 z 21.12.2012, s. 20), zmienione rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/105 (Dz.U. L 17 z 21.1.2017, s. 17)."

Artykuł 2

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 listopada 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 czerwca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2017/1801**z dnia 13 lipca 2017 r.****w sprawie sprostowania niektórych wersji językowych rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2250 ustanawiającego plan w zakresie odrzutów dla niektórych połowów gatunków dennych w Morzu Północnym i w wodach Unii rejonu ICES IIa**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 6 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/2250⁽²⁾ ustanowiono wyłączenie *de minimis* z obowiązku wyładunku niektórych gatunków złowionych przy użyciu niektórych narzędzi.
- (2) Czeska, duńska, niemiecka, słowacka i włoska wersja językowa rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2250 zawierają błąd w art. 6 lit. f) dotyczący rodzajów używanych narzędzi.
- (3) Duńska wersja językowa rozporządzenia delegowanego (UE) 2016/2250 zawiera dodatkowe błędy: w art. 6 lit. e), f) i g) dotyczące gatunków podlegających wyłączeniu *de minimis*; w art. 8 ust. 2 lit. c) i d) oraz art. 8 ust. 3 dotyczące szczegółowych środków technicznych w cieśninie Skagerrak; a także w załączniku, w przypisie 3, dotyczące definicji statku objętego przepisem. Sprostowanie nie ma wpływu na inne wersje językowe.
- (4) Należy zatem odpowiednio sprostować rozporządzenie delegowane (UE) 2016/2250.
- (5) Aby zapewnić jednakowe warunki wszystkim rybakom korzystającym z wyłączenia *de minimis*, niniejsze rozporządzenie delegowane powinno być stosowane ze skutkiem od dnia stosowania ustanowionego w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2016/2250,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

(nie dotyczy wersji polskiej)

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2250 z dnia 4 października 2016 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów dla niektórych połowów gatunków dennych w Morzu Północnym i w wodach Unii rejonu ICES IIa (Dz.U. L 340 z 15.12.2016, s. 2).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2017 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2017/1802

z dnia 28 września 2017 r.

w sprawie mianowania szefa Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) (EUPOL COPPS/1/2017)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2013/354/WPZiB z dnia 3 lipca 2013 r., w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 decyzji 2013/354/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu akapit trzeci, do podejmowania odpowiednich decyzji w celu sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego nad Misją Policyjną Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS), w tym decyzji w sprawie mianowania szefa misji.
- (2) W dniu 17 lutego 2015 r. KPiB przyjął decyzję EUPOL COPPS/1/2015 ⁽²⁾ w sprawie mianowania Rodolphe'a MAUGETA szefem misji EUPOL COPPS od dnia 16 lutego 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.
- (3) Mandat Rodolphe'a MAUGETA jako szefa misji EUPOL COPPS był kilkakrotnie przedłużany, po raz ostatni decyzją KPiB EUPOL COPPS/1/2016 ⁽³⁾ przedłużającą ten mandat do dnia 30 czerwca 2017 r.
- (4) W dniu 22 września 2017 r. Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby szefem misji EUPOL COPPS od dnia 1 października 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r. został mianowany Kauko AALTOMAA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym mianuje się Kauko AALTOMAA szefem Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) od dnia 1 października 2017 r. do dnia 30 czerwca 2018 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 września 2017 r.

W imieniu Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa

W. STEVENS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 185 z 4.7.2013, s. 12.

⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2015/381 z dnia 17 lutego 2015 r. w sprawie mianowania szefa Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) (EUPOL COPPS/1/2015) (Dz.U. L 64 z 7.3.2015, s. 37).

⁽³⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/1193 z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Policyjnej Unii Europejskiej na Terytoriach Palestyńskich (EUPOL COPPS) (EUPOL COPPS/1/2016) (Dz.U. L 197 z 22.7.2016, s. 1).

ZALECENIA

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2017/1803

z dnia 3 października 2017 r.

w sprawie usprawnienia legalnych dróg migracji dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej

(notyfikowana jako dokument nr C(2017) 6504)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przesiedlenia stanowią ważne narzędzie zapewniające ochronę osób przymusowo wysiedlonych i dające wyraz ogólnoświatowej solidarności z państwami trzecimi, polegającej na niesieniu im pomocy w radzeniu sobie z dużą liczbą osób uciekających przed wojną i prześladowaniami. Dzięki zastąpieniu niebezpiecznych i nieuregulowanych przepływów migracyjnych do Unii bezpiecznymi i legalnymi drogami wjazdu przesiedlenia przyczyniają się do ratowania życia, pomagają ograniczyć migrację nieuregulowaną i zarządzać presją migracyjną oraz stanowią przeciwwagę dla narracji rozpowszechnianej przez sieci przemytnicze. Przesiedlenia są zatem również istotnym elementem kompleksowej unijnej polityki azylowej i migracyjnej.
- (2) We wrześniu 2015 r. kryzys w basenie Morza Śródziemnego skłonił instytucje unijne do natychmiastowego ogłoszenia sytuacji nadzwyczajnej ze względu na wyjątkowo wysokie przepływy migracyjne w tym regionie i do wezwania do podjęcia działań w perspektywie krótko- i długoterminowej, począwszy od walki z przepływami migracyjnymi poza UE, przez zapewnienie skutecznej kontroli naszych granic zewnętrznych, do wzmocnienia polityki UE w zakresie powrotów. Jednocześnie przeprowadzono reformę wspólnego europejskiego systemu azylowego (CEAS) i zapewniono usprawnienie bezpiecznych i legalnych dróg migracji do UE.
- (3) Jako element natychmiastowych działań służących rozwiązaniu problemu kryzysu migracyjnego i w celu okazania solidarności z państwami trzecimi, które najbardziej odczuły światowy kryzys uchodźczy, w dniu 8 czerwca 2015 r. Komisja zaleciła przyjęcie ogólnounijnego programu przesiedlenia 20 000 osób potrzebujących ochrony międzynarodowej w okresie dwóch lat ⁽¹⁾. W dniu 20 lipca 2015 r. państwa członkowskie wraz z państwami stosującymi rozporządzenie dublińskie zgodziły się przesiedlić 22 504 osoby potrzebujące ochrony międzynarodowej z Bliskiego Wschodu, Rogu Afryki i Afryki Północnej ⁽²⁾.
- (4) W celu rozbicia siatek zajmujących się przemytem migrantów, a także zaoferowania migrantom alternatywy wobec narażania życia, w dniu 18 marca 2016 r. UE i Turcja postanowiły przerwać niekontrolowany napływ migrantów, który doprowadził do kryzysu humanitarnego, i uzgodniły szereg działań, w tym przesiedlenie Syryjczyków potrzebujących ochrony międzynarodowej do państw członkowskich.
- (5) W wyniku wydania oświadczenia UE–Turcja przyjęto zmianę decyzji Rady (UE) 2015/1601 ⁽³⁾, aby umożliwić państwu członkowskiemu wypełnienie ich zobowiązań w zakresie relokacji w odniesieniu do 54 000 osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w drodze przesiedlenia, przyjęcia ze względów humanitarnych lub innych form legalnego przyjmowania, w ramach programów krajowych i wielostronnych, przebywających w Turcji Syryjczyków potrzebujących ochrony międzynarodowej.
- (6) W Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów z dnia 19 września 2016 r., przyjętej przez wszystkie 193 państwa członkowskie ONZ, wezwano do bardziej zrównoważonego podziału obciążenia i odpowiedzialności w zakresie przyjmowania i wspierania uchodźców na świecie. Państwa członkowskie ONZ wyraziły zamiar zwiększenia ilości i rozszerzenia zakresu legalnych dróg migracji dostępnych dla uchodźców, pozwalających na ich przyjęcie lub przesiedlenie do państw trzecich ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Zalecenie Komisji z dnia 8 czerwca 2015 r. dotyczące europejskiego programu przesiedleń, C(2015) 3560 final.

⁽²⁾ Konkluzje przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 lipca 2015 r.

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1754 z dnia 29 września 2016 r. zmieniająca decyzję (UE) 2015/1601 ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (Dz.U. L 268 z 1.10.2016, s. 82).

⁽⁴⁾ Deklaracja nowojorska w sprawie uchodźców i migrantów, dostępna na stronie: <http://www.unhcr.org/new-york-declaration-for-refugees-and-migrants.html>.

- (7) Do dnia 20 września 2017 r. w ramach programu uzgodnionego w dniu 20 lipca 2015 r. oraz na podstawie oświadczenia UE–Turcja przesiedlono ponad 23 000 osób. Państwa członkowskie przesiedliły ponadto kolejne osoby potrzebujące ochrony międzynarodowej w ramach swoich programów krajowych.
- (8) W samym roku 2016 państwa członkowskie przesiedliły 14 205 uchodźców, co stanowi znaczny wzrost w porównaniu z 8 155 osób w 2015 r., 6 550 w 2014 r. oraz 4 000–5 000 rocznie w latach 2010–2013. Wzrost ten pokazuje wartość dodaną i potencjał współpracy i koordynacji na szczeblu UE w dziedzinie przesiedleń. Pokazuje on również, jak duże znaczenie ma odpowiednie finansowanie na potrzeby przesiedleń z budżetu UE, w ramach którego na lata 2014–2017 przydzielono na ten cel środki w wysokości 293,3 mln EUR.
- (9) Państwa członkowskie, które nie zrealizowały jak dotąd swoich zobowiązań podjętych w ramach obecnych programów, powinny to bezzwłocznie uczynić. Wszelkie zobowiązania pozostałe po upływie terminów określonych w obu programach powinny zostać przeniesione do następnego procesu składania zobowiązań dotyczących liczby przesiedlanych osób i powinny zostać dodane do nowych zobowiązań, które podejmą państwa członkowskie.
- (10) UE musi odejść od stosowania doraźnych programów przesiedleń i humanitarnego przyjmowania uchodźców na rzecz trwałego ramowego programu przesiedleń do UE. W tym celu w ramach reformy unijnego systemu azylowego Komisja zaproponowała wniosek dotyczący unijnych ram przesiedleń ⁽¹⁾ służący zapewnieniu bezpiecznych i legalnych sposobów uzyskania ochrony międzynarodowej przez osoby jej potrzebujące. Szybkie przyjęcie wniosku jest ważnym elementem skuteczniejszej, sprawiedliwszej i stabilniejszej polityki europejskiej w dziedzinie azylu i migracji.
- (11) W celu zapewnienia nieprzerwanego procesu przesiedleń do czasu wprowadzenia w życie unijnych ram przesiedleń, na 8. forum ds. przesiedleń i relokacji w dniu 4 lipca 2017 r. Komisja wezwała państwa członkowskie do podejmowania ambitnych zobowiązań w zakresie przesiedleń w oparciu o uzgodnione priorytety na ten okres i zgodnie z przewidywanym przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) globalnym zapotrzebowaniem na rok 2018.
- (12) Celem niniejszego zalecenia jest zagwarantowanie możliwości kontynuowania działań w dziedzinie przesiedleń w okresie od zakończenia realizowanych obecnie unijnych programów przesiedleń do wdrożenia unijnych ram przesiedleń i działań następczych w odniesieniu do procesu składania zobowiązań, rozpoczętych w dniu 4 lipca 2017 r., w świetle dodatkowych potrzeb, które pojawiają się zgodnie z przewidywaniami UNHCR na rok 2018.
- (13) Zalecenie ma na celu wsparcie nieustających wysiłków państw członkowskich w zakresie zapewniania i wzmocnienia legalnych i bezpiecznych kanałów migracji dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej. Działania podejmowane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym zaleceniem będą wyrazem solidarności z państwami trzecimi, w których przebywa duża liczba osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, wniosą wkład w międzynarodowe inicjatywy w zakresie przesiedleń i przyczynią się do poprawy ogólnego zarządzania sytuacją migracyjną. Cele niniejszego zalecenia są zatem zgodne z wnioskiem dotyczącym unijnych ram przesiedleń.
- (14) Wybór priorytetowych regionów opiera się na konieczności dalszego wdrażania oświadczenia UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r., między innymi za pośrednictwem przyszłego programu dobrowolnego przyjmowania ze względów humanitarnych (VHAS), dalszego przesiedlania migrantów z Jordanii i Libanu oraz prowadzenia działań następczych w odniesieniu do ogłoszonego w „Planie działania w sprawie środków wsparcia dla Włoch, zmniejszenia presji na szlaku śródziemnomorskim oraz zwiększenia solidarności” ⁽²⁾ zamiaru przesiedlenia migrantów z kluczowych państw afrykańskich wzdłuż szlaku śródziemnomorskiego i na trasach wiodących do tego szlaku, w tym z Libii, Nigru, Czadu, Egiptu, Etiopii i Sudanu.
- (15) W ramach procesu składania zobowiązań, który rozpoczął się w dniu 4 lipca 2017 r., do dnia 20 września państwa członkowskie zobowiązały się do przesiedlenia około 14 000 osób. Aby przyczynić się do wspólnych działań na rzecz ratowania życia i zapewnić wiarygodną alternatywę dla nieuregulowanych przepływów osób, wszystkie państwa członkowskie muszą wykazać większe zaangażowanie.
- (16) Światowe zapotrzebowanie w zakresie przesiedleń sięga 1,2 mln osób, a Biuro UNHCR wielokrotnie wzywało wszystkie państwa do stopniowego zwiększania liczby osób objętych krajowymi programami przesiedleń zgodnie z intencjami wyrażonymi w Deklaracji nowojorskiej w sprawie uchodźców i migrantów. W tym kontekście i w oparciu o postępy osiągnięte od 2015 r. Unia powinna zapewnić do dnia 31 października 2019 r. co najmniej 50 000 miejsc dla osób potrzebujących ochrony międzynarodowej przesiedlonych z państw trzecich.
- (17) Na wsparcie państw członkowskich w realizacji tego celu należy przeznaczyć 500 mln EUR z budżetu Unii. Z zastrzeżeniem warunków określonych w Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) państwa członkowskie mogą otrzymać kwotę ryczałtową w wysokości 10 000 EUR na każdą osobę przesiedloną z regionów priorytetowych.

⁽¹⁾ COM(2016) 468 final.

⁽²⁾ SEC(2017) 339.

- (18) UNHCR planuje wprowadzenie tymczasowego mechanizmu ewakuacji awaryjnej grup migrantów wymagających szczególnego traktowania z Libii. UE wraz z innymi światowymi podmiotami powinna wnieść wkład w ten mechanizm w taki sposób, by rzeczywiście wpłynął on na sytuację osób wymagających szczególnego traktowania potrzebujących ochrony międzynarodowej, które przebywają obecnie w Libii, w zakresie dostępu do możliwości przesiedlenia. Nielegalna migracja zostanie zatrzymana tylko wtedy, gdy istnieć będzie prawdziwa alternatywa dla niebezpiecznych podróży. Przy rozważaniu swoich przyszłych zobowiązań w zakresie przesiedleń państwa członkowskie powinny zatem również uwzględniać i wspierać tę inicjatywę UNHCR.
- (19) We wspólnym oświadczeniu w sprawie rozwiązania problemu migracji i azylu z dnia 28 sierpnia 2017 r. przedstawiciele Francji, Niemiec, Włoch i Hiszpanii oraz Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i Wiceprzewodnicząca Komisji wraz z przedstawicielami Nigru i Czadu i przewodniczącym Rady Prezydenckiej Libii zauważyli potrzebę zorganizowania przesiedlenia osób wymagających szczególnego traktowania potrzebujących ochrony międzynarodowej w sytuacji zmniejszonych przepływów migracyjnych sterowanych przez przemysłników.
- (20) Zapewnienie przez Unię co najmniej 50 000 miejsc dla osób przesiedlanych z regionów priorytetowych przyczyni się do realizacji globalnych inicjatyw solidarnościowych w zakresie rozwoju legalnych dróg migracji, w tym ogłoszonego niedawno apelu UNHCR o zorganizowanie 40 000 miejsc dla osób przesiedlonych z krajów położonych wzdłuż szlaku środkowosródziemnomorskiego w 2018 r.
- (21) Aby zapewnić monitorowanie realizacji tego założenia, państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji co miesiąc informacje na temat osób przesiedlonych na ich terytorium zgodnie z podjętymi zobowiązaniami, określając kraj, z którego dana osoba została przesiedlona.
- (22) Komisja powinna dokonać przeglądu postępów we wdrażaniu niniejszego zalecenia w terminie do dnia 31 października 2018 r. Na podstawie tego przeglądu oraz biorąc pod uwagę ogólną sytuację migracyjną w UE i na całym świecie, państwa członkowskie mogą zostać wezwane do kolejnych zmian podjętych zobowiązań.
- (23) Niniejsze zalecenie powinno być skierowane do państw członkowskich. Państwa stosujące rozporządzenie dublińskie są proszone o wniesienie wkładu do wspólnych europejskich działań w zakresie przesiedleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

ZWIĘKSZENIE DEKLAROWANEJ LICZBY PRZESIEDLEŃ

- 1) W oparciu o doświadczenie zdobyte podczas realizacji obecnych unijnych programów przesiedleń i w celu zagwarantowania płynnego przejścia między tymi programami a unijnymi ramami przesiedleń państwa członkowskie powinny zapewnić co najmniej 50 000 miejsc do celów przesiedlenia osób potrzebujących ochrony międzynarodowej z państw trzecich do dnia 31 października 2019 r.
- 2) Państwa członkowskie, które nie złożyły jeszcze swoich zobowiązań w ramach procesu składania zobowiązań rozpoczętego przez Komisję w dniu 4 lipca 2017 r., powinny to zrobić nie później niż w dniu 31 października 2017 r., a te, które już takie zobowiązania podjęły, powinny rozważyć zwiększenie deklarowanej liczby przesiedlanych osób w celu osiągnięcia wspomnianej wartości docelowej.
- 3) Zobowiązania składane przez państwa członkowskie powinny się skupiać na:
 - a) zapewnieniu ciągłości przesiedlenia z Turcji Syryjczyków i obywateli państw trzecich oraz bezpaństwowców wysiedlonych w wyniku konfliktu w Syrii w celu wsparcia realizacji postanowień oświadczenia UE–Turcja z dnia 18 marca 2016 r., między innymi za pośrednictwem przyszłego programu dobrowolnego przyjmowania ze względów humanitarnych (VHAS);
 - b) zapewnieniu ciągłości przesiedleń z Libanu i Jordanii;
 - c) przyczynianiu się do stabilizacji sytuacji w środkowej części basenu Morza Śródziemnego poprzez przesiedlanie osób potrzebujących ochrony z Libii, Nigru, Czadu, Egiptu, Etiopii i Sudanu, w tym poprzez wspieranie proponowanego przez UNHCR tymczasowego mechanizmu ewakuacji awaryjnej grup migrantów wymagających szczególnego traktowania z Libii.
- 4) Zachęca się państwa członkowskie do przeprowadzania przesiedleń w celu jak najszybszego wypełnienia swoich zobowiązań w ścisłej współpracy z Biurem UNHCR i, w stosownych przypadkach, przy wsparciu ze strony EASO.

MONITOROWANIE

- 5) Państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji co miesiąc informacje na temat liczby osób przesiedlonych na ich terytorium zgodnie z podjętymi zobowiązaniami, określając kraj, z którego dana osoba została przesiedlona.

WSPARCIE FINANSOWE

- 6) Państwa członkowskie powinny w pełni wykorzystać pomoc finansową w wysokości 500 mln EUR, która jest dostępna w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, na potrzeby wypełnienia zobowiązań w zakresie przesiedleń, o których mowa w niniejszym zaleceniu.

PRZEGLĄD

- 7) Komisja dokona przeglądu niniejszego zalecenia do dnia 31 października 2018 r. Na podstawie przeglądu realizacji niniejszego zalecenia oraz biorąc pod uwagę ogólną sytuację migracyjną w UE i na całym świecie, państwa członkowskie mogą zostać wezwane do dalszej zmiany swoich zobowiązań stosownie do potrzeb.

ADRESACI

- 8) Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 października 2017 r.

W imieniu Komisji
Dimitris AVRAMOPOULOS
Członek Komisji

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2017/1804**z dnia 3 października 2017 r.****dotyczące wdrożenia przepisów kodeksu granicznego Schengen dotyczących tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych w strefie Schengen**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzję o tymczasowym przywróceniu kontroli na granicach wewnętrznych na obszarze bez kontroli na granicach wewnętrznych można podjąć jedynie w wyjątkowych okolicznościach, kiedy konieczne jest reagowanie na sytuacje, które w znacznym stopniu wpływają na porządek publiczny lub bezpieczeństwo wewnętrzne tego obszaru, jego części albo jednego lub większej liczby państw członkowskich. Biorąc pod uwagę wpływ, jaki przywrócenie kontroli może wywierać na wszystkie osoby i towary mające prawo do swobodnego przemieszczania się w obrębie obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych, można je zastosować jedynie w ostateczności i na ścisłych warunkach, jeśli chodzi o jego zakres i czas trwania.
- (2) Obecne przepisy kodeksu granicznego Schengen przewidują możliwość szybkiego tymczasowego przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych w przypadku, gdy poważne zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego w państwie członkowskim wymaga podjęcia natychmiastowego działania, na okres nieprzekraczający dwóch miesięcy (art. 28). Kodeks przewiduje również możliwość przywrócenia kontroli granicznej w odniesieniu do poważnych zagrożeń porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego w przypadku przewidywalnych zdarzeń, na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy (art. 25). Łączne zastosowanie art. 28 i 25 kodeksu granicznego Schengen umożliwia utrzymanie kontroli granicznej przez okres nieprzekraczający łącznie ośmiu miesięcy. Ponadto pojawienie się nowego zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego wiąże się z zastosowaniem przepisów od nowa (a co za tym idzie obliczaniem na nowo długości okresu kontroli).
- (3) Art. 29 kodeksu granicznego Schengen przewiduje szczególną procedurę umożliwiającą przywrócenie kontroli na granicach wewnętrznych na okres nieprzekraczający dwóch lat, gdy w wyniku utrzymujących się poważnych niedociągnięć związanych z kontrolą na granicach zewnętrznych stwierdzonych w sprawozdaniu z oceny stosowania dorobku Schengen zagrożone jest ogólne funkcjonowanie obszaru bez wewnętrznej kontroli granicznej. Wraz z przyjęciem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1624 ⁽¹⁾ procedura ta może być także zastosowana w przypadku, gdy w następstwie oceny podatności na zagrożenia państwo członkowskie nie podejmie niezbędnych działań lub nie współpracuje z Agencją, kiedy sytuacja na granicach zewnętrznych wymaga podjęcia pilnych działań.
- (4) W większości przypadków obecnie obowiązujące ograniczenia czasowe okazały się wystarczające, jednak w ostatnich latach okazuje się, że niektóre poważne zagrożenia porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego, takie jak ataki terrorystyczne lub niekontrolowane przepływy wtórne w obrębie Unii, mogą utrzymywać się znacznie dłużej niż te okresy.
- (5) Komisja przyjęła wniosek dotyczący wprowadzenia zmian do odpowiednich przepisów kodeksu granicznego Schengen w celu usunięcia w przyszłości takich utrzymujących się zagrożeń. Wniosek wprowadza zmianę ograniczeń czasowych określonych w art. 25 kodeksu granicznego Schengen w przypadku przewidywalnych zdarzeń, wykazując tym samym, że przedłużenie okresu, w którym kontrole graniczne na granicach wewnętrznych zostaną przywrócone, wykraczające poza obecnie obowiązujące ograniczenia czasowe, może być uzasadnione na okres nieprzekraczający dwóch lat. Wniosek przewiduje także ponadto możliwość dalszego przedłużenia okresu stosowania kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, gdy szczególne zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego utrzymuje się także po upływie tego okresu.
- (6) Nowym terminom towarzyszą dodatkowe wymogi proceduralne, jakie muszą spełnić państwa członkowskie zanim ponownie przywrócą lub przedłużą kontrole na granicach wewnętrznych. Państwa członkowskie są w szczególności zobowiązane poprzez swoje powiadomienia oceną ryzyka wykazującą, że przywrócenie lub przedłużenie kontroli na granicach wewnętrznych jest środkiem ostatecznym i wyjaśniającą, w jaki sposób kontrole na granicach wewnętrznych mają pomóc usunąć stwierdzone zagrożenia. Ponadto Komisja jest obecnie zobowiązana do wydania opinii w przypadkach, kiedy okres kontroli na granicach wewnętrznych przekracza sześć miesięcy. Przepisy dotyczące „procedury konsultacji” następującej po wydaniu opinii Komisji zostają również zmienione, aby odzwierciedlić nową rolę Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1624 z dnia 14 września 2016 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady, rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 i decyzję Rady 2005/267/WE (Dz.U. L 251 z 16.9.2016, s. 1).

Europolu i zagwarantować właściwe uwzględnienie wyników takich konsultacji, w szczególności jeśli chodzi o zaangażowanie sąsiadujących państw członkowskich. Wszystkie te zmiany wprowadza się po to, aby zapewnić, by przywrócenie kontroli na granicach wewnętrznych stosowane było się tylko w przypadkach i w okresie, kiedy jest to konieczne i uzasadnione.

- (7) Proponowane zmiany do kodeksu granicznego Schengen opierają się na obowiązujących przepisach. W oczekiwaniu na przyjęcie zmiany kodeksu granicznego Schengen, którą opisano powyżej, konieczne jest zapewnienie, by wszystkie państwa członkowskie, które zamierzają tymczasowo przywrócić kontrole graniczne na granicach wewnętrznych, w pełni spełniały wymogi obowiązujących przepisów kodeksu granicznego Schengen, które już teraz zobowiązują państwa członkowskie zamierzające skorzystać z tego środka, aby najpierw rozważyły zastosowanie środków alternatywnych do kontroli granicznej oraz współpracę z sąsiadującymi państwami członkowskimi.
- (8) Zgodnie z art. 26 kodeksu granicznego Schengen przed podjęciem decyzji o przywróceniu lub przedłużeniu tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych dane państwo członkowskie powinno ocenić stopień, w jakim środek ten może odpowiednio zażegnać zagrożeniu porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego, oraz proporcjonalność tego środka w stosunku do zagrożenia, biorąc pod uwagę między innymi prawdopodobne skutki takiego środka dla swobody przepływu osób w obrębie obszaru bez wewnętrznej kontroli granicznej. Ukierunkowane kontrole oparte na stale aktualizowanej analizie ryzyka i stale aktualizowanych danych wywiadowczych mogłyby zatem przyczynić się do optymalizacji korzyści z kontroli i ograniczeniu ich negatywnych skutków dla swobodnego przepływu.
- (9) Państwa członkowskie dotknięte przywróceniem kontroli na danych odcinkach granicy powinny mieć możliwość regularnego wyrażania swoich poglądów na temat ich konieczności w celu zorganizowania współpracy między wszystkimi zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz regularnego badania proporcjonalności środków w stosunku do zdarzeń stanowiących podstawę przywrócenia kontroli granicznej, a także do zagrożenia porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego. Państwo członkowskie, które podjęło decyzję o przywróceniu takiej kontroli, powinno wziąć pod uwagę wspomniane opinie przy rozpatrywaniu i weryfikacji konieczności przeprowadzenia takich kontroli, w celu ciągłego dostosowywania ich do bieżących okoliczności.
- (10) Zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. e) kodeksu granicznego Schengen państwo członkowskie przywracające lub przedłużające kontrole na granicach wewnętrznych powinno między innymi dostarczyć informacje na temat środków, jakie w kontekście planowanych kontroli granicznej mają podjąć pozostałe państwa członkowskie. Ponadto, zgodnie z art. 27 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen, państwo członkowskie planujące przywrócić kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych, pozostałe państwa członkowskie, zwłaszcza państwa bezpośrednio dotknięte takimi środkami, oraz Komisja mogą odbywać wspólne spotkania w celu zorganizowania, w stosownych przypadkach, wzajemnej współpracy między państwami członkowskimi. Takie kontakty z sąsiednimi państwami członkowskimi powinny zostać wykorzystane w celu ograniczenia wpływu takiego działania na swobodne przemieszczanie się.
- (11) Z uwagi na to, że tymczasowe przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych może być zastosowane jedynie w wyjątkowych okolicznościach i w ostateczności, państwa członkowskie powinny najpierw zbadać, czy w celu skutecznego zażegnania stwierdzonego zagrożenia nie można wykorzystać innych środków, stanowiących alternatywę dla kontroli granicznej, i podejmować decyzję o przywróceniu kontroli granicznej na granicach wewnętrznych jedynie w ostateczności, kiedy środki mniej restrykcyjne dla ruchu transgranicznego nie wystarczają, by zaradzić stwierdzonemu zagrożeniu. Zainteresowane państwa członkowskie powinny w swoim powiadomieniu na mocy art. 27 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen podać wynik tej analizy i powody opowiedzenia się za kontrolą graniczną.
- (12) W związku z tym państwa członkowskie powinny podjąć wszelkie niezbędne wysiłki w celu dalszego i pełnego wdrożenia zalecenia Komisji z dnia 12 maja 2017 r. (C(2017) 3349 final) w sprawie proporcjonalnych kontroli policyjnych oraz współpracy policyjnej w strefie Schengen.
- (13) Niniejsze zalecenie powinno zostać wdrożone przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych.
- (14) Niniejsze zalecenie powinno być skierowane do wszystkich państw strefy Schengen związanych tytułem III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

OGRANICZENIE WPŁYWU NA SWOBODNY PRZEPLYW OSÓB

Aby zachować właściwą równowagę między potrzebą ochrony porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego w państwach członkowskich a korzyściami płynącymi z obszaru bez kontroli na granicach wewnętrznych, państwa członkowskie, które zamierzają tymczasowo przywrócić kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych, dokonując na mocy art. 26 kodeksu granicznego Schengen oceny konieczności i proporcjonalności przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych zgodnie z art. 25 i 28 kodeksu granicznego Schengen, powinny dokładnie rozważyć i regularnie oceniać następujące aspekty:

- a) prawdopodobne skutki przywrócenia granic dla swobody przepływu osób w obrębie obszaru bez wewnętrznej kontroli granicznej;
- b) prawdopodobne skutki przywrócenia granic dla rynku wewnętrznego.

W tym celu państwa członkowskie, które zamierzają tymczasowo przywrócić kontrole graniczne na granicach wewnętrznych, powinny w powiadomieniu na mocy art. 27 ust. 1 kodeksu granicznego Schengen podać rezultaty swojej oceny skutków planowanego przywrócenia lub przedłużenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych dla swobody przemieszczania się i dla rynku wewnętrznego.

Państwa członkowskie, które zamierzają tymczasowo przywrócić kontrole graniczne na granicach wewnętrznych, powinny powstrzymać się od wszelkich działań, które nie byłyby uzasadnione stwierdzonym poważnym zagrożeniem dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego. Powinny na przykład ograniczyć odcinki granicy, na których wewnętrzna kontrola graniczna zostaje tymczasowo przywrócona, do tego, co jest ściśle niezbędne do usunięcia stwierdzonego zagrożenia.

WSPÓLNA ODPOWIEDZIALNOŚĆ I WSPÓLPRACA

W związku z celem, jakim jest ograniczenie wpływu na swobodę przemieszczania się, państwa członkowskie, które zamierzają tymczasowo przywrócić kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych powinny:

- a) z dużym wyprzedzeniem skonsultować się z państwami członkowskimi, których dotyczy planowane przywrócenie kontroli;
- b) utrzymywać ścisłą i stałą współpracę, pozwalającą stale weryfikować i dostosowywać kontrolę tak, aby odzwierciedlała zmieniające się potrzeby i wpływ w terenie;
- c) być gotowe udzielać sobie wzajemnie pomocy, aby skutecznie wdrażać kontrole graniczne tam, gdzie jest to konieczne i uzasadnione.

STOSOWANIE ŚRODKÓW ALTERNATYWNYCH

W celu zapewnienia, by tymczasowe przywrócenie kontroli granicznej na granicach wewnętrznych jest środkiem ostatecznym, stosowanym wyłącznie w przypadkach, gdy poważnemu zagrożeniu porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego nie można odpowiednio zaradzić za pomocą innych środków, państwa członkowskie powinny w pełni wdrożyć zalecenia Komisji z dnia 12 maja 2017 r. (C(2017) 3349 final) w sprawie proporcjonalnych kontroli policyjnych oraz współpracy policyjnej w strefie Schengen.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 października 2017 r.

W imieniu Komisji
Dimitris AVRAMOPOULOS
Członek Komisji

ZALECENIE KOMISJI (UE) 2017/1805
z dnia 3 października 2017 r.
w sprawie profesjonalizacji zamówień publicznych
Budowanie struktur na potrzeby profesjonalizacji zamówień publicznych
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zamówienia publiczne są instrumentem służącym osiągnięciu inteligentnego i trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Instrument ten mógłby mieć znaczące skutki gospodarcze ⁽¹⁾, przyczyniając się do realizacji programu Komisji na rzecz wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy i handlu transgranicznego. Wydajne, skuteczne i konkurencyjne procedury udzielania zamówień publicznych mają zasadnicze znaczenie dla dobrze funkcjonującego jednolitego rynku oraz stanowią ważny kanał dla inwestycji europejskich ⁽²⁾.
- (2) Dyrektywy w sprawie zamówień publicznych przyjęte w 2014 r. ⁽³⁾ zapewniają narzędzia, które umożliwiają państwom członkowskim bardziej skuteczne i strategiczne wykorzystywanie zamówień publicznych. Zamówienia publiczne stoją przed nowymi wyzwaniami, ponieważ w coraz większym stopniu oczekuje się, że: wykażą optymalne wykorzystanie środków publicznych w coraz trudniejszych warunkach budżetowych; wykorzystają możliwości, jakie stwarzają cyfryzacja i zmieniające się rynki; wniosą strategiczny wkład do celów polityki horyzontalnej i wartości społecznych, takich jak innowacje, włączenie społeczne oraz zrównoważenie środowiskowe i gospodarcze; zwiększą dostępność i wykażą rozliczalność z minimalizowania niewydolności, marnotrawstwa, nieprawidłowości, nadużyć finansowych i korupcji, jak również przyczynią się do budowania odpowiedzialnych łańcuchów dostaw.
- (3) Zapewnienie skutecznego stosowania zasad dotyczących zamówień publicznych na wszystkich poziomach jest konieczne, aby w pełni wykorzystać możliwości, jakie stwarza ta ważna dźwignia dla inwestycji europejskich, co podkreślono w planie inwestycyjnym dla Europy ⁽⁴⁾, i osiągnąć silniejszy jednolity rynek, co postulował w 2017 r. w swym orędziu o stanie Unii przewodniczący Komisji Jean-Claude Juncker. Wydajność jest także jednym z obszarów wymagających poprawy w obszarze zamówień publicznych, które zasygnalizowano za pośrednictwem procesu europejskiego semestru.
- (4) W związku z tym należy zagwarantować najbardziej efektywne wykorzystanie funduszy publicznych oraz dokonywanie zamówień publicznych przez nabywców publicznych według najwyższych standardów profesjonalizmu. Wzmocnienie i wspieranie profesjonalizmu wśród praktyków zamówień publicznych może wzmocnić wpływ zamówień publicznych na całą gospodarkę ⁽⁵⁾.
- (5) Cel profesjonalizacji zamówień publicznych należy rozumieć szeroko jako odzwierciedlenie ogólnej poprawy całego zakresu umiejętności i kompetencji zawodowych, wiedzy i doświadczenia osób prowadzących zadania związane z zamówieniami publicznymi lub uczestniczących w takich zadaniach ⁽⁶⁾. Obejmuje on również narzędzia, wsparcie i strukturę polityki instytucjonalnej, które są niezbędne do jego skutecznej realizacji

⁽¹⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw, COM(2015) 550.

⁽²⁾ Prawie połowa środków przeznaczonych na politykę spójności jest przekazywana za pośrednictwem zamówień publicznych. W okresie 2014–2020 UE zainwestuje 325 mld euro – prawie jedną trzecią budżetu ogólnego UE – w europejskie regiony za pośrednictwem europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, których celem jest wspieranie wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy, konkurencyjności i zmniejszanie różnic w zakresie rozwoju regionalnego.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65) („dyrektywa klasyczna”), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1) („dyrektywa w sprawie udzielania koncesji”) i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243) („dyrektywa sektorowa”), w szczególności, odpowiednio, ich art. 83 ust. 4, art. 45 ust. 4 i art. 99 ust. 4.

⁽⁴⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Plan inwestycyjny dla Europy (COM(2014) 903).

⁽⁵⁾ W dokumencie roboczym służb Komisji (SWD/2015/202), towarzyszącym strategii na rzecz jednolitego rynku, oszacowano, że potencjalne korzyści gospodarce wynikające z rozwiązania problemów dzięki profesjonalizacji przekraczają 80 mld euro.

⁽⁶⁾ Obejmuje to pełen zakres obowiązków urzędników odpowiedzialnych za zamówienia publiczne, którzy na dowolnym etapie procedury udzielania zamówień – od określenia potrzeb aż do zarządzania umowami – w centralnej lub zdecentralizowanej administracji lub instytucji pełnią funkcje konkretnie określone jako związane z udzielaniem zamówień lub są tylko odpowiedzialni za niektóre zadania związane z zamówieniami publicznymi.

i osiągnięcia odpowiednich rezultatów ⁽¹⁾. W związku z tym skuteczna strategia profesjonalizacji powinna opierać się na ogólnym podejściu strategicznym zgodnie z trzema uzupełniającymi się celami:

- I. Rozwój odpowiedniej struktury strategii na potrzeby profesjonalizacji: aby wywrzeć realny wpływ, strategia profesjonalizacji powinna móc liczyć na wysoki poziom wsparcia politycznego. Oznacza to określenie wyraźnego podziału obowiązków i zadań instytucji na centralnym szczeblu polityki, wspieranie starań na szczeblu lokalnym, regionalnym i sektorowym i zapewnienie ciągłości między cyklami politycznymi z wykorzystaniem, w stosownych przypadkach, struktur instytucjonalnych promujących specjalizację, łączenie wiedzy i dzielenie się nią.
 - II. Zasoby ludzkie – ulepszanie szkolenia i zarządzania przebiegiem kariery zawodowej praktyków zamówień publicznych: praktycy zamówień publicznych, tj. osoby uczestniczące w udzielaniu zamówień publicznych na towary, usługi i roboty budowlane, jak również audytorzy i urzędnicy odpowiedzialni za rozpatrywanie spraw dotyczących zamówień publicznych, muszą przejść odpowiednie szkolenia, posiadać właściwe kwalifikacje, umiejętności i doświadczenie potrzebne przy ich zakresie odpowiedzialności. Oznacza to zagwarantowanie doświadczonego, wykwalifikowanego i zmotywowanego personelu, oferowanie mu koniecznych szkoleń i umożliwienie ustawicznego rozwoju zawodowego, a także opracowanie struktury zatrudnienia i zachęt w celu uatrakcyjnienia funkcji związanej z udzielaniem zamówień publicznych i motywowania urzędników do osiągnięcia strategicznych rezultatów.
 - III. Systemy – dostarczenie narzędzi i metod na potrzeby wsparcia profesjonalnej praktyki w dziedzinie zamówień publicznych: praktycy zamówień publicznych muszą być wyposażeni w odpowiednie narzędzia i wspierani, aby móc skutecznie działać i uzyskiwać najlepszy stosunek wartości do ceny przy każdym zakupie. Oznacza to udostępnienie narzędzi i procesów mających na celu inteligentne udzielanie zamówień publicznych, takich jak: narzędzia stosowane w e-zamówieniach, wytyczne, podręczniki, wzory i narzędzia współpracy oraz odpowiednie szkolenia, wsparcie i wiedza fachowa, łączenie wiedzy i wymiana dobrych praktyk.
- (6) W niniejszym zaleceniu ⁽²⁾ zachęca się do opracowywania i wdrażania w państwach członkowskich strategii profesjonalizacji poprzez zapewnienie ram odniesienia ⁽³⁾. Oczekiwanym wynikiem niniejszej inicjatywy jest pomoc państwom członkowskim w tworzeniu strategii profesjonalizacji w celu zwiększenia widoczności, wpływu i reputacji zamówień publicznych w realizacji publicznych celów.
- (7) Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich oraz ich administracji publicznej przede wszystkim na szczeblu krajowym. W ramach scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu zamówień publicznych państwa członkowskie powinny jednak w dalszym ciągu zachęcać instytucje/podmioty zamawiające i wspierać je we wprowadzaniu inicjatyw służących profesjonalizacji. W związku z tym państwa członkowskie powinny zwrócić na niniejsze zalecenie uwagę organów odpowiedzialnych za zamówienia publiczne na wszystkich szczeblach oraz podmiotów odpowiedzialnych za szkolenie audytorów i urzędników odpowiedzialnych za rozpatrywanie spraw dotyczących zamówień publicznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

I. OKREŚLENIE STRATEGII PROFESJONALIZACJI ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH

1. Państwa członkowskie powinny opracować i realizować długoterminowe strategie profesjonalizacji zamówień publicznych, dostosowane do swoich potrzeb, zasobów i struktury administracyjnej, samodzielnie lub jako element szerszej strategii profesjonalizacji administracji publicznej. Celem jest przyciągnięcie, rozwijanie i zachowanie umiejętności, skoncentrowanie się na rezultatach i strategicznych wynikach oraz jak najlepsze wykorzystanie dostępnych narzędzi i technik. Strategie te powinny:
 - a) uwzględniać wszystkich istotnych uczestników procedury udzielania zamówień i być rozwijane w ramach integracyjnego procesu na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;
 - b) być stosowane w koordynacji z innymi strategiami w całym sektorze publicznym; oraz
 - c) uwzględniać zmiany zachodzące w innych państwach członkowskich i na szczeblu międzynarodowym.

⁽¹⁾ Potrzebę przygotowania pracowników zajmujących się zamówieniami publicznymi, którzy stale zapewniłoby optymalne wykorzystanie środków, podkreślono również w zaleceniu OECD w sprawie zamówień publicznych z 2015 r. (<http://www.oecd.org/gov/ethics/OECD-Recommendation-on-Public-Procurement.pdf>).

⁽²⁾ Komisja nie zamierza narzucać żadnego konkretnego modelu, lecz jedynie zwrócić się do państw członkowskich i właściwych organów administracji o podjęcie istotnych kwestii. Jest jasne, że wszyscy znajdują się na różnych etapach tej drogi. Niemniej jednak nowe dyrektywy nakładają na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, by a) informacje i wskazówki dotyczące wykładni i stosowania unijnego prawa w zakresie zamówień publicznych były dostępne nieodpłatnie, aby pomóc instytucjom zamawiającym i podmiotom gospodarczym, w szczególności MŚP; i b) instytucje zamawiające otrzymywały wsparcie przy planowaniu i prowadzeniu postępowań o udzielenie zamówienia.

⁽³⁾ Zaleceniu temu towarzyszyć będzie zbiór dobrych praktyk państw członkowskich.

2. Państwa członkowskie powinny również zachęcać instytucje/podmioty zamawiające do realizacji krajowych strategii profesjonalizacji, opracowywania inicjatyw w zakresie profesjonalizacji, tworzenia odpowiedniej struktury instytucjonalnej i współpracy na rzecz bardziej skoordynowanego, efektywnego i strategicznego udzielania zamówień i wspierać je w tych działaniach, poprzez między innymi:
 - a) zacieśnienie współpracy między stosownymi służbami i między instytucjami/podmiotami zamawiającymi; oraz
 - b) wiedzę fachową i wsparcie instytucji szkoleniowych, centralnych jednostek zakupujących i organizacji zawodowych nastawionych na udzielanie zamówień publicznych.

II. ZASOBY LUDZKIE – ULEPSZANIE SZKOLEŃ I ZARZĄDZANIA PRZEBIEGIEM KARIERY ZAWODOWEJ

3. Państwa członkowskie powinny zidentyfikować i zdefiniować podstawowe umiejętności i kompetencje, które powinny być przedmiotem szkoleń praktyków zamówień publicznych i które powinni oni posiadać, biorąc pod uwagę multidyscyplinarny charakter projektów objętych zamówieniami publicznymi, zarówno w odniesieniu do urzędników odpowiedzialnych za zamówienia, jak i funkcji związanych z zamówieniami oraz sędziów i audytorów, takie jak:
 - a) ramy umiejętności i kompetencji służące wsparciu procesów rekrutacji i zarządzania przebiegiem kariery zawodowej oraz opracowywania programów szkoleń; oraz
 - b) wspólne ramy kompetencji w zakresie udzielania zamówień publicznych na szczeblu europejskim.
4. Państwa członkowskie powinny opracować odpowiednie programy szkoleń – wstępnych i ustawicznych – w oparciu o dane i ocenę potrzeb, a także ramy kompetencji, jeśli są one dostępne, takie jak:
 - a) rozwijanie lub wspieranie rozwoju oferty szkoleń wstępnych na poziomie magisterskim i podyplomowym oraz innych podstawowych szkoleń zawodowych;
 - b) zapewnianie lub wspieranie całościowej, ukierunkowanej i dostępnej oferty szkoleń i uczenia się przez całe życie;
 - c) pomnożenie oferty szkoleniowej za pośrednictwem innowacyjnych rozwiązań interaktywnych lub narzędzi e-uczenia się i szkoleń kaskadowych; oraz
 - d) wykorzystanie współpracy akademickiej i badań naukowych w celu opracowania solidnej wiedzy teoretycznej na potrzeby rozwiązań w dziedzinie zamówień publicznych.
5. Państwa członkowskie powinny także opracowywać i wspierać wykorzystanie przez instytucje/podmioty zamawiające należytego zarządzania zasobami ludzkimi, systemów planowania kariery zawodowej i systemów motywacyjnych odpowiednich dla funkcji zamówień publicznych w celu przyciągnięcia wykwalifikowanej kadry do zamówień publicznych i utrzymania jej, a także zachęcenia praktyków do zapewniania lepszego i bardziej strategicznego podejścia w dziedzinie zamówień publicznych, takich jak:
 - a) systemy uznawania lub certyfikacji, które odpowiednio identyfikują i nagradzają funkcje związane z udzielaniem zamówień publicznych;
 - b) ścieżki kariery zawodowej, zachęty instytucjonalne oraz wsparcie polityczne dla osiągnięcia strategicznych wyników; oraz
 - c) nagrody za wybitne osiągnięcia w celu propagowania dobrych praktyk w takich dziedzinach, jak: innowacje, zielone i społecznie odpowiedzialne zamówienia publiczne lub walka z korupcją.

III. SYSTEMY – DOSTARCZENIE NARZĘDZI I METOD

6. Państwa członkowskie powinny zachęcać do opracowywania i wykorzystywania dostępnych narzędzi informatycznych oraz wspierać działania, które mogą uprościć i usprawnić funkcjonowanie systemów udzielania zamówień, takie jak:
 - a) umożliwienie dostępu do informacji poprzez tworzenie jednolitych portali internetowych;
 - b) opracowanie narzędzi informatycznych wraz z odpowiednimi szkoleniami (np. dotyczących korzyści skali, efektywności energetycznej czy pracy zespołowej) lub wspieranie rozwiązań opartych na rynku; oraz
 - c) promowanie strategicznego podejścia do cyfryzacji poprzez standaryzację, wymianę, ponowne wykorzystanie i interoperacyjność produktów i usług, zwłaszcza poprzez wykorzystanie istniejących rozwiązań informatycznych dostępnych na szczeblu UE ⁽¹⁾, a także przyczynianie się do opracowania takich instrumentów, jak internetowy katalog norm ICT w zakresie zamówień publicznych ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Należą do nich między innymi: jednolity portal cyfrowy oraz elementy infrastruktury usług cyfrowych „Łącząc Europę” (e-tożsamość, podpis elektroniczny, elektroniczne dostarczanie dokumentów i informacji, e-fakturowanie).

⁽²⁾ https://joinup.ec.europa.eu/community/european_catalogue/

7. Państwa członkowskie powinny wspierać i propagować uczciwość, na poziomie indywidualnym i instytucjonalnym, jako nieodłączny element postępowania zgodnego z etyką zawodową, poprzez dostarczenie narzędzi w celu zapewnienia zgodności i przejrzystości oraz wytycznych dotyczących zapobiegania nieprawidłowościom, takich jak:
- określenie kodeksów etycznych, a także kart uczciwości;
 - wykorzystanie danych dotyczących nieprawidłowości⁽¹⁾ jako informacji zwrotnej w celu opracowania odpowiednich szkoleń i wytycznych, jak również promowanie odstąpienia od przestrzegania wymogu wykluczenia oferentów skazanych prawomocnym wyrokiem sądu za korupcję; oraz
 - opracowanie konkretnych wytycznych w celu zapobiegania nadużyciom i korupcji oraz ich wykrywania, w tym za pośrednictwem kanałów informowania o nieprawidłowościach.
8. Państwa członkowskie powinny udzielać wskazówek mających na celu z jednej strony zapewnienie pewności prawa UE i prawa krajowego lub wymogów wynikających z międzynarodowych zobowiązań UE, a z drugiej strony ułatwienie i wspieranie myślenia strategicznego, oceny gospodarczej i inteligentnego/świadomego podejmowania decyzji, takich jak:
- ukierunkowane wytyczne, podręczniki metodyczne i materiały zawierające dobre praktyki oraz najczęściej popełniane błędy, które są aktualne, przyjazne dla użytkownika, łatwo dostępne i oparte na doświadczeniu praktyków; oraz
 - ujednolicone wzory i narzędzia na potrzeby różnych procedur, takie jak kryteria zielonych zamówień publicznych.
9. Państwa członkowskie powinny promować wymianę dobrych praktyk oraz wspierać praktyków, aby zapewnić profesjonalne procedury udzielania zamówień publicznych, współpracę i przekazywanie wiedzy, na przykład poprzez:
- zapewnienie pomocy technicznej poprzez szybko reagujące centra informacyjne, infolinie lub usługi świadczone za pośrednictwem poczty elektronicznej;
 - organizację seminariów i warsztatów w celu wymiany informacji o nowych zmianach prawnych, o priorytetach strategicznych i wymiany dobrych praktyk; oraz
 - wspieranie społeczności praktyków poprzez fora internetowe i zawodowe sieci społecznościowe.

IV. DZIAŁANIA NASTĘPCZE PO PRZYJĘCIU NINIEJSZEGO ZALECENIA – SPRAWOZDAWCZOŚĆ I MONITOROWANIE

10. Zaleca się, aby państwa członkowskie informowały Komisję o działaniach podjętych w odpowiedzi na niniejsze zalecenie w sprawozdaniach przekazywanych na podstawie art. 83 dyrektywy 2014/24/UE, art. 45 dyrektywy 2014/23/UE oraz art. 99 dyrektywy 2014/25/UE.

Sporządzono w Strasburgu dnia 3 października 2017 r.

W imieniu Komisji
Elżbieta BIENKOWSKA
Członek Komisji

⁽¹⁾ przy poszanowaniu przepisów dotyczących ochrony danych oraz podstawowego prawa do ochrony danych osobowych.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL